

проектирования конструкций, нагрузки, пожарная безопасность, геотехническое проектирования, сейсмостойкость и т.д.), а также широкий спектр типов конструкций и изделий (здания, мосты, башни и мачты, силосы и т.д.).

Введение в действие Еврокодов в Украине предоставит возможность альтернативного выбора в применении проектировщиками строительных норм, разработанных на основе национальных технологических традиций, и национальных стандартов, гармонизированных с Еврокодами. Сегодня проектировщик практически имеет возможность на основании введенного механизма, осуществлять проектирование зданий и сооружений I–IV категорий сложности с применением Еврокодов. Вместе с тем, еще много нужно сделать по разработке стандартов, поддерживающих Еврокоды, оснащению предприятий и испытательных лабораторий необходимым оборудованием и приборами, разработке пособий для проектирования по Еврокодам, разработке учебных программ для повышения квалификации проектировщиков и проведению обучения специалистов.

На кафедре строительных конструкций ХНУГХ им. А. Н. Бекетова начато обучение студентов по европейским нормам. На сегодня обучение проводится по Еврокоду 2 – «Проектирование железобетонных конструкций». Намечен переход на обучение по Еврокодам 3 – «Проектирование стальных конструкций» и Еврокоду 5 – «Проектирование деревянных конструкций».

Знание специалистами-строителями Европейских норм, безусловно, повысит востребованность таких специалистов как в Украине, так и на международном рынке труда.

Для доведения и поддержания объектов инфраструктуры украинских городов до уровня европейских, производители стройматериалов уже сегодня должны быть готовы к изготовлению заказов ЖКХ, сформированных на основе проектов, выполненных по Еврокодам.

РЕАЛІЗАЦІЯ КОМУНАЛЬНОЇ ФОРМИ ВЛАСНОСТІ ЯК ПЕРЕДУМОВА СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

С. І. ШТЕФАН, ст. викладач

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Сталий економічний розвиток країни базується на органічному поєднанні загальнодержавного та регіонального розвитку. Існуючі реалії відкидають спрощене розуміння рівнів і механізмів регулювання складного економічного механізму, динамічного за своєю природою. У контексті вирішення задач соціально-економічного розвитку країни все більшого значення набуває місцеве самоврядування. Реальність його визначається, перш за все, матеріальними і

фінансовими ресурсами, що належать територіальній громаді та які в сукупності складають економічну основу місцевого самоврядування.

Для ефективного функціонування регіональної економіки найперше необхідним є формування інституту власності. Нині на місцях немає реальних важелів впливу на соціально-економічну ситуацію в районах. Неузгодженість процесу розмежування державної власності між державними та регіональними рівнями призводить до неефективного управління господарськими об'єктами. Найбільше питань з погляду підвищення ефективності господарювання на місцях викликає формування комунальної форми власності, крім іншого, ця необхідність зумовлена потребою запобігання надмірній концентрації управлінських ресурсів на державному рівні. Особливо гострим питанням залишається розподіл виробничих і невиробничих суб'єктів між власне державним і комунальним секторами економіки.

Право комунальної власності на засоби виробництва в об'єктивному розумінні – це сукупність правових норм, що регулюють відносини комунальної власності. Право комунальної власності на засоби виробництва в суб'єктивному розумінні – це юридично визначена і забезпечена можливість територіальної громади, як суб'єкта цього права, використовувати належне їй майно (володіти, доцільно, раціонально й ефективно користуватися і розпоряджатися) на свій розсуд і в своїх інтересах.

Формування комунальної (муніципальної) власності в Україні мало свої особливості. По-перше, на відміну від практики більшості зарубіжних розвинутих країн, в Україні майно комунальної власності сформовано шляхом його безоплатної передачі із загальнодержавної до комунальної власності. В зарубіжних країнах майно муніципальної власності сформоване, як правило, шляхом викупу об'єктів приватної власності до власності територіальних колективів, а також шляхом створення об'єктів комунальної власності за рахунок коштів органів місцевого самоврядування. По-друге, на відміну від України, де було запроваджено обласну, районну, міську, районну в містах, сільську та селищну різновиди комунальної власності, в зарубіжних країнах право комунальної власності реалізується лише на рівні первинної (базової) адміністративно-територіальної одиниці. По-третє, в зарубіжних країнах, майно комунальної власності не зараховується до складу державної власності і є самостійною формою власності. В Україні до 1996 р. об'єкти комунальної власності належали до державної власності, і, як наслідок, відбулося роздержавлення об'єктів комунальної власності в період ваучерної приватизації. Стратегія розвитку регіону повинна ураховувати ці факти в досягненні мети раціональної реалізації комунальної власності.

Механізм управління комунальною власністю має відповідати таким принципам: узгодження державних і територіальних інтересів; економічна зацікавленість в ефективній діяльності об'єктів комунальної власності; диференційований підхід при виборі форм та методів управління; підвищення відповідальності керівників різних рівнів управління за ефективне функціонування комунального сектора економіки території; дотримання комплексного підходу до організації управління об'єктами комунальної

власності, що мають тісні економічні, виробничо-технологічні й функціональні зв'язки. Це дасть змогу забезпечити раціональні, найбільш оптимальні умови майнових операцій для територіальної громади як власника.

ПЕРСПЕКТИВИ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В ГАЛУЗІ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА

І. І. КИЛИМНИК канд. юрид. наук, доц.

А. С. ПЕРЕТЯТЬКО студент

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

На сьогодні житлово-комунальне господарство (ЖКГ) України перебуває в критичному та занедбаному стані через неефективне використання основних засобів та фінансових ресурсів, бо всі отримані кошти спрямовані не за призначенням. Очевидним є те, що для виходу з край важкого становища є залучення додаткового інвестування, що приведе до монополізації житлово-комунального господарства та створення конкурентного середовища на ринку житлово-комунальних послуг. Під час загострення кризових явищ в Україні, яка відчуває брак державних ресурсів, державно-приватне партнерство - чи не єдиний спосіб збереження галузі в цілому.

Особливості функціонування ЖКГ в умовах ринку досліджували багато вітчизняних і зарубіжних вчених: Д. Віккерс, П. Габор, Д. Гарднер, А. Кумара, Д. Лоран, М. Бардіна, В. Шаркі, Д. Яроу, А. Бабак, Р. Мартусевич, Ю. Манцевич, Н. Олійник, О. Романюк, С. Сиваєв, Д. Хомченко та ін. Зазначені автори зробили важливий внесок у розробку концептуальних засад і механізмів державного управління різними сферами соціально-економічного розвитку в умовах системних трансформацій суспільства.

Метою даної роботи є дослідження перспектив державно-приватного партнерства в галузі житлово-комунального господарства.

Партнерські відносини між державою та бізнесом є чи не найпривабливішим інструментом розвитку економіки країни.

Фінансові переваги для влади. У разі залучення приватних інвестицій знижується навантаження на бюджет та, відповідно, з'являються вільні бюджетні кошти, які можна спрямувати на інші соціальні цілі, наприклад в освіту та охорону здоров'я, що є досить актуальними. Крім мінімізації бюджетних витрат, використання ефективних схем державно-приватного партнерства дасть змогу оптимізувати системи інфраструктури та істотно знизити загальні витрати на їх розвиток.

Соціально-економічні переваги для влади. Завдяки державно-приватному партнерству органи влади можуть не турбуватися про управління процесом виробництва та сконцентрувати увагу на регулюванні галузі і контролі за якістю наданих послуг, у той час як приватний партнер, для якого ця діяльність